

అగ్గియా
బర్లో

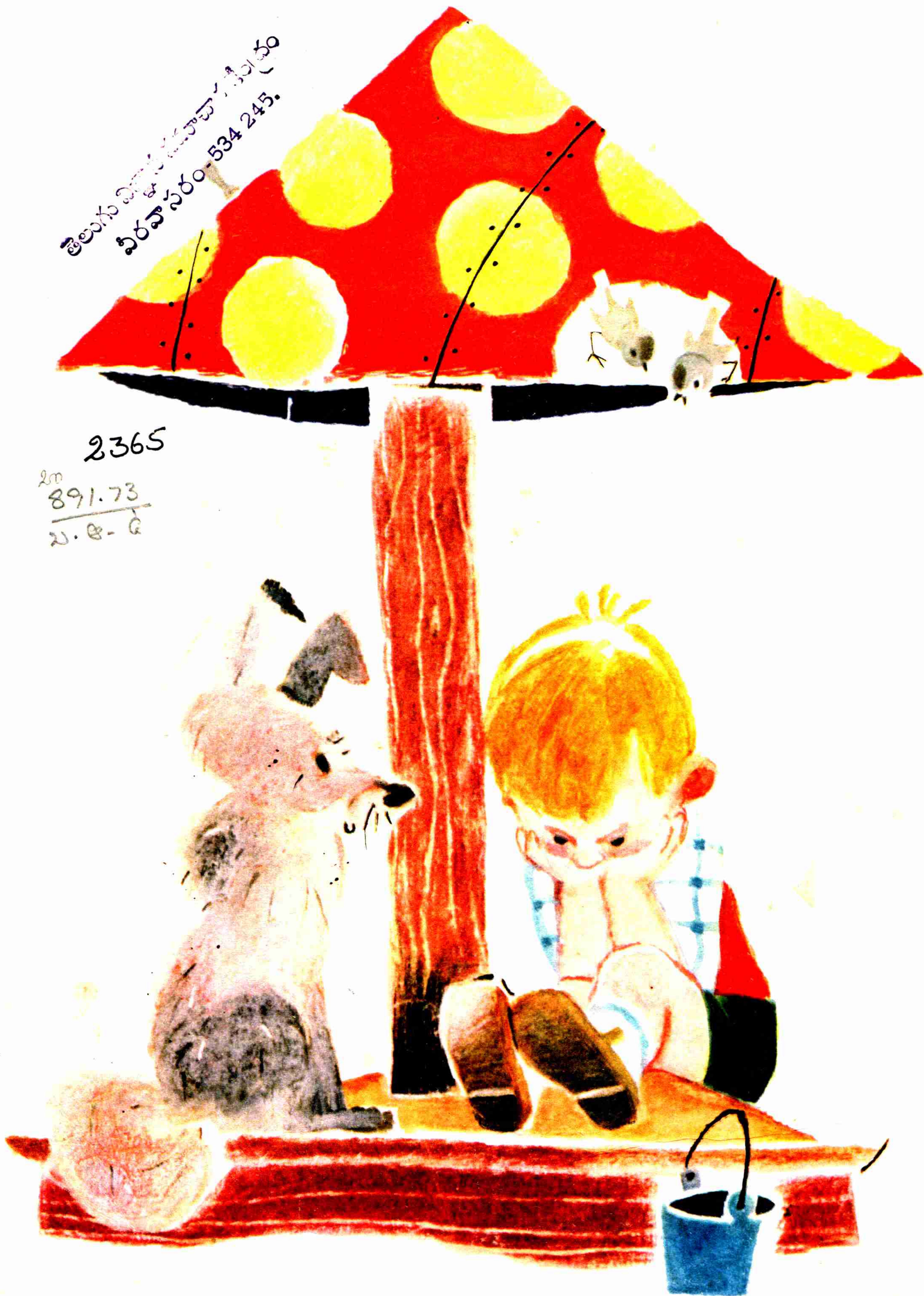
ఉన్నాడు
ఇలాంటి
అబ్బాయిలు

Rs 1 P 0 0

తెలుగు విశ్వవిద్యాలయము
వరదాపేట-534 245.

2365
2m
891.73
స.కె.ఎ

నగనగా అనాధులైన ఓ అన్నా, చెల్లెలూ వుండేవారు. వాళ్ళ అమ్మా, నాన్నా చనిపోయేముందు వాళ్ళకి మిగిల్చిన ఆస్తి అల్లా ఓ ఎర్ర జుట్టు కోడి వుంజు మాత్రమే.

కొన్ని రోజులకు యిల్లు అయ్యవార్లంగారి నట్టిల్లులా తయారై, చివరకి ఓరోజున కొంపలో ఓ రొట్టెతుంపు కూడా లేకపోయింది. అప్పుడు అన్న చెల్లెలితో యిలా అన్నాడు:

“గాదెలోకి పోయి చూడు, గింజలేమైనా దొరుకుతాయేమో; నాకు ఆకలి దహించుకుపోతోంది!”

ఆ అమ్మాయి గాదెలో చూసింది, కాని అది ఖాళీగా కనిపించింది. అందుకని ఆమె చీపురుతో గాదె అంతా తుడవడం మొదలుపెట్టింది. తుడవగా తుడవగా ఒకే ఒక్క రైగింజ దొరికింది.

ఆమె ఆ గింజను తన అన్నకి చూపించింది. వాళ్ళు దాన్ని నాటాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

ఇంటి వెనకాల వాళ్ళు ఓ గుంట తీసి, దానిలో రైగింజను పాతి, గుంటను మట్టితో కప్పెట్టారు.

మర్నాటి ఉదయం పెందరాళే లేచి అన్న దొడ్లోకి వెళ్లి చూశాడు కదా, చిత్రంగా అక్కడ ఓ దేవదారు వృక్ష మంత కాండంతో రైచెట్టు తల ఆకాశాన్ని తాకుతూ కనిపించింది!

“బలే వింతగా వుందే! ఆ పైన ఏముందో చూసొస్తాను” అనుకున్న ఆ అబ్బాయి చెట్టుపైకి ఎక్కడం మొదలెట్టాడు.

అతను ఎక్కి ఎక్కి మబ్బుల్ని చేరుకున్నాడు. చెట్టుతల మబ్బులను చీల్చుకొని, యింకా పైకి ఎదగడం చూశాడు.

అప్పుడు వాడు ఆ మబ్బులపైగా నడిచిపోయాడు.

అలా నడుస్తూ నడుస్తూ పోగా పోగా వాడికి ఓ చిన్న యిల్లు కనిపించింది. వాడు ఆ యింటి తలుపు తెరిచి లోపలికి వెళ్లాడు. అక్కడో మూల పరమ వికారంగా వున్న ఓ ముసలమ్మ కూర్చునివుంది. దానికి ఒకే కన్ను వుంది. పత్తికాయలా ఉబ్బివున్న ఆ కన్ను గద్ద కంటిలా మిలమిల మెరుస్తోంది.

ఆ ముసల్ది తిరగలి విసురుతోంది. తిరగలి మధ్యనుంచి అట్లా, కేకులూ ఎగిరెగిరి పడుతున్నాయి!

ఆ ముసలమ్మకేసి చూడటానికి భయంగావేవున్నా అది అట్లనూ, కేకుల్నీ ఎగరకొడుతున్న తీరుచూస్తే పకపక నవ్వుబుద్ధేస్తుంది.

ఆ అట్లా, కేకులూ గది నాలుగు మూలలా రంయ్మని ఎగురుతూపోయి పొయ్యిపక్క నిటారుగా వున్న సంచిలో పడుతున్నాయి.

ఆ కుర్రాడు మాంచి ఆకలిగా వున్నాడేమో, మరేమీ ఆలోచించకుండా, సంచిని చేత్తో దొరకపుచ్చుకొని, భుజంమీద వేసుకొని, పరుగు లంకించుకున్నాడు. పరుగెత్తి పరుగెత్తి రైచెట్టు కాండాన్ని చేరుకొని, దానివెంట రెప్పపాటుకాలంలో నేలమీదకి దిగిపోయాడు.

“చూశావా, వేవేం తెచ్చానో!” అన్నాడు వాడు తన చెల్లెలితో.

వాళ్ళకిప్పుడు సంచీడు అట్లా, కేకులూ వున్నాయేమో చాలా రోజులపాటు వాళ్ళకి తిండికి కొరత లేకుండా పోయింది. అయితే కూర్చుని తింటే కొండలైనా తరిగిపోతాయంటారు. చివరకి ఓ రోజున సంచిలో చెయ్యి పెట్టి చూస్తే ఏముంది, అంతా ఖాళీ!

మరి యిప్పుడింక ఏం చెయ్యాలి! ఆకలితో పస్తులుండలేరు కదా. అందుకని ఆ అబ్బాయి మళ్ళీ రైచెట్టెక్కి పైకెళ్ళాలని నిశ్చయించుకున్నాడు.

“నీతోబాటు నన్ను కూడా తీసుకెళ్ళు అన్నయ్యా!” అని అడిగింది చెల్లెలు.

“నిన్ను వేను తీసుకెళ్ళను. ఆ ముసిల్దాన్ని చూసి భయపడి నువ్వు అరవనైనా అరవవచ్చు, లేక దాని తిరగలిని చూసి పకాలున నవ్వనైనా నవ్వొచ్చు. దానితో మనం పట్టుబడిపోతాం” అని అభ్యంతరం చెప్పాడు అన్న.

కాని చెల్లెలు అతన్ని మరోసారి బతిమాలింది:

“వేను అరవనూ అరవను, నవ్వనూ నవ్వను, సరేనా. నన్ను కూడా తీసుకెళ్ళు అన్నయ్యా!”

సరే అతను ఆమెను తనతో తీసుకెళ్ళాడు. ఇద్దరూ కలిసి రైచెట్టు కాండంవెంట పైకి ఎక్కడం మొదలెట్టారు. వాళ్ళు ఎక్కి ఎక్కి ఆకాశాన్ని చేరుకున్నారు. మబ్బులపైన దిగి బాట వెతుక్కుని, దానివెంట నడవసాగారు.

వాళ్ళు నడిచి నడిచి వెళ్ళగా వెళ్ళగా చివరకు ఆ చిన్న యింటిని చేరుకున్నారు.

వాళ్ళా యింట్లో ప్రవేశించారు. అక్కడ ఓమూల తిరగలి విసురుతూ పరమ వికారంగావున్న ముసల్ది కూర్చుని వుంది. ఆమెకు ఒకే ఒక కన్ను వుంది. పత్తికాయలా ఉబ్బివున్న ఆ కన్ను గద్ద కన్నులా మిలమిల మెరుస్తోంది.

“బాబోయ్, నాకు భయమేస్తోంది!” చెల్లెలు సన్నగా అరిచింది.

కాని అన్న ఏమీ బదులు చెప్పకుండా, ఆ ముసల్ది తమ సవ్వడి వినవచ్చుననీ, అప్పుడు తాము చిక్కుల్లో యిరుక్కుంటామనీ జ్ఞాపకం చెయ్యడానికా అన్నట్లు, తన చెల్లెల్ని మెల్లగా మోచేత్తో పాడిచాడు.

ఆ ముసల్ది తిరగలి పిడి పట్టుకొని తిప్పతూవేవుంది. వింతల్లో వింత! అట్లా, కేకులూ దాని సందునుంచి వరుసగా బయటపడి రంయ్న గాల్లో ఎగురుతున్నాయి. చెల్లెలికి యీ దృశ్యం విచిత్రంగానూ, విడ్డూరంగానూ కనిపించడంతో “హ్లా హ్లా హ్లా!” అంటూ కిసుక్కున నవ్వింది.

ఆమె అంత పెద్దగా నవ్వకపోయినా ఆ ముసల్ది వింది. ఆ అన్నాచెల్లెళ్ళకేసి తిరిగి యిలా గట్టిగా అరిచింది:

“ఆహో! దొరికారు దొంగలు! నా అట్లా, కేకులూ అన్నీ ఎత్తుకుపోయింది మీరన్నమాట!”

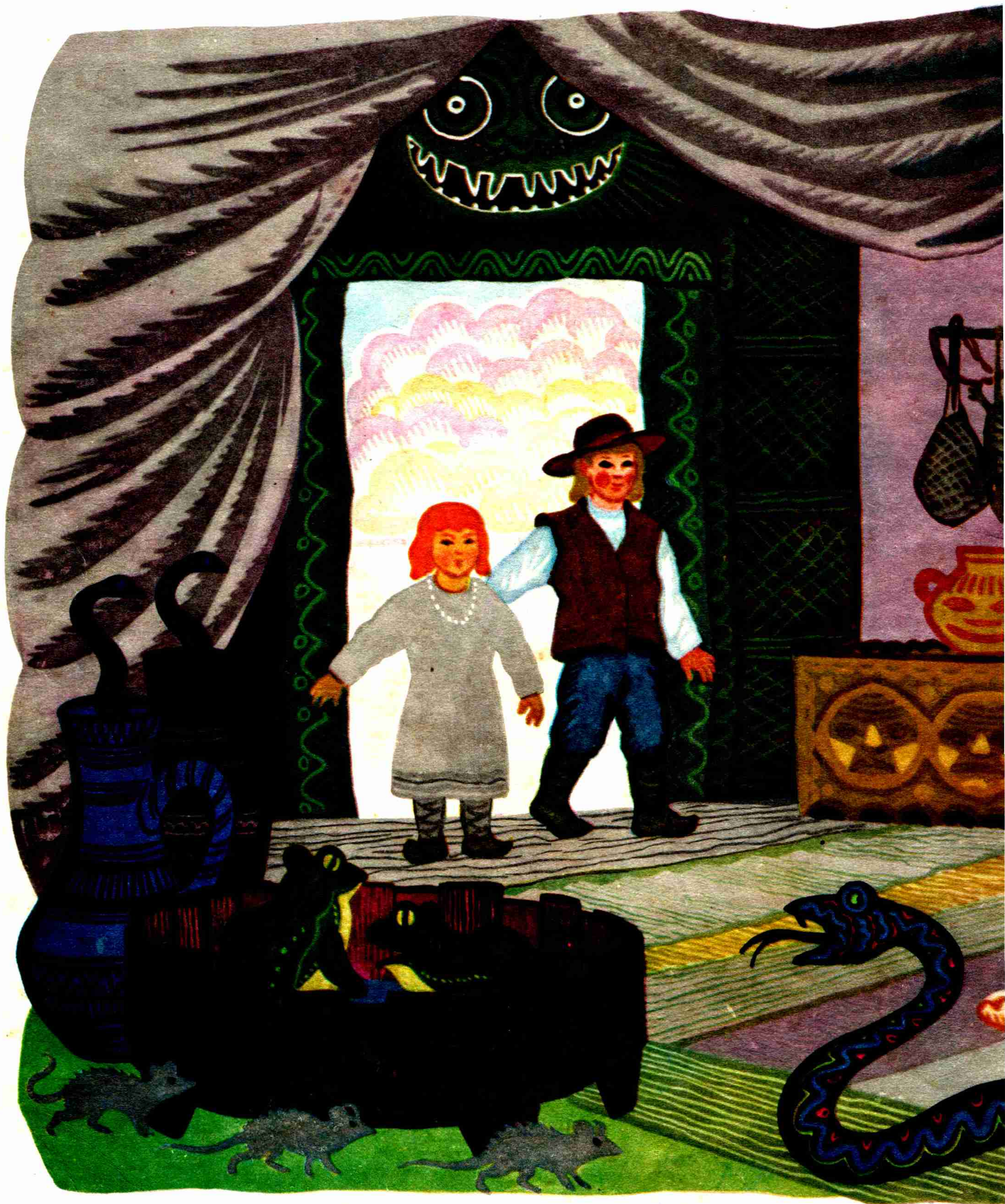
అన్నాచెల్లెళ్ళు భయంతో బిక్కుచచ్చిపోయి నిలబడ్డారు. వాళ్ళ పైప్రాణాలు పైకే పోయినట్లయింది.

ముసల్ది నెగడి అంటించింది.

“వేను మిమ్మల్ని దోరగా కాల్చుకుని కమ్మగా తింటాను. కుర్రాడా నువ్వీలా రారా ముందు, వచ్చి యీ షవల్మీద కూర్చో, ముందు నిన్ను నెగడిలో వెయ్యాలి!”

కుర్రాడు షవల్మీద కూర్చున్నాడు గాని కాళ్ళను పంగజాపాడు, చేతుల్ని బారజాపాడు. దానితో ముసల్ది ఎంత ప్రయత్నించినా కూడా వాడిని నెగడిలోకి నెట్టలేకపోయింది.

అప్పుడు ఆ ముసల్ది యిలా అంది:

“ఒరే, నువ్వంతా తలకిందులుగా చేశావురా! నీ తలని నెగడికేసి పెట్టాలి, కాళ్లని కాదు.”

కుర్రాడు దానికిలా జవాబిచ్చాడు:

“మామ్మా, నువ్వు చెప్పేది నాకు బొత్తిగా బోధపడలేదు. నువ్వే ఆ షవల్ మీద ఓసారి కూర్చుని, నేనెలా కూర్చోవాలో చూపించకూడదూ?”

ఆ ముసలి మంత్రగత్తె తన శరీరాన్ని ముడిచి నెగడి దిశగా తలపెట్టి షవల్ మీద కూర్చుంది. కుర్రాడు చటుక్కున ముసలిదాన్ని నెగడిలోకి విసిరేశాడు!

అన్నాచెల్లెళ్లు యిప్పుడు సురక్షితంగా సంతోషంగా వున్నారు. వాళ్లు ఆ తిరగల్ని తీసుకుని, చెట్టు కాండం వెంట కిందకి దిగి, యింటికి పోయారు.

తిరగలి తమకు అట్లా, కేకులూ చేసిపెడుతుండగా, ఎర్ర జుట్టు కోడి పుంజు తమకు సావాసం వుండగా, ఏ చీకూ చింతా లేకుండా, కాలాన్ని సరదాగా, సంతోషంగా గడపసాగారు!

కాని ఆనోటా యీనోటా పాకి యీ మాంత్రిక తిరగలి సంగతి ఓ రోజున రాజుగారి చెవిన పడింది. అతడు దాన్ని వెతికి పట్టుకు రమ్మని తన భటులకు ఆజ్ఞాపించాడు. వాళ్లు వచ్చి ఆ అన్నాచెల్లెళ్లనుంచి ఆ తిరగల్ని పట్టుకు చక్కాపోయారు.

పాపం ఆ చిన్నారి అనాథులకు ఉన్న ఆహారమంతా త్వరలోనే నిండుకోగా, వాళ్లు మళ్ళీ ఆకలివార బడ్డారు.

చెల్లెలూ, అన్నా కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడ్చారు. కాని కోడి పుంజు వాళ్ల ఏడుపు విని, గుడిసె మధ్యగా తీవిగా వాళ్ల పక్కకి నడిచివెళ్లి యిలా అంది:

“క్లక్-క్లక్-క్లక్! నేను రాజు దగ్గర్నుంచి తిరగలి పట్టుకొచ్చేస్తాను కదా!”

అది రాజుగారిని కలిసేందుకు వెళ్ళింది.

అది పోయి పోయి దోవలో ఓ ఎలుగుబంటిని కలిసింది.

“పుంజుబావా, పుంజుబావా నువ్వెక్కడి కెళ్తున్నావ్?” అని అడిగింది ఆ ఎలుగుబంటి.

“రాజుగారి దగ్గర్నుంచి తిరగల్ని తిరిగి తీసుకొచ్చేందుకు. దాన్ని అతను ఓ యిద్దరు చిన్నారి అనాథులనుంచి కాజేశాడు.”

“నేనూ నీతో రావచ్చా?” అడిగింది ఎలుగుబంటి.

“ఓ, దానికేం అలాగే రా! నా కుడి రెక్కకింద దూరు!”

ఎలుగుబంటి కోడి పుంజు కుడి రెక్కకింద దూరింది, కోడి పుంజు మళ్ళీ తన దోవన బయల్దేరింది.

అది పోగా పోగా దోవలో దానికి ఓ తోడేలు కలిసింది.

“పుంజుబావా, పుంజుబావా, నువ్వెక్కడి కెళ్తున్నావ్?” అడిగింది ఆ తోడేలు.

“రాజుగారి దగ్గర్నుంచి తిరగల్ని తిరిగి తీసుకొచ్చేందుకు, దాన్ని అతను ఓ యిద్దరు చిన్నారి అనాథులనుంచి కాజేశాడు.”

“నేనూ నీతో రావచ్చా?”

“ఓ, దానికేం అలాగేరా! నా ఎడమ రెక్కకింద దూరు, సరిపోతుంది.”

2101
891.3
వ.వె.వ.

శాఖా గ్రంథాలయం
వీరవాసరం - 534 243

తోడేలు కోడి పుంజు ఎడమ రెక్కకింద దూరింది, కోడి పుంజు మళ్ళీ తన దోవన బయల్దేరింది.

అది పోగా పోగా దోవ వక్కన దానికి ఓ చిన్న సరస్సు ఎదురైంది.

“పుంజుబావా, పుంజుబావా, నువ్వెక్కడి కెళ్తున్నావ్?” అడిగింది ఆ సరస్సు.

“రాజుగారినుంచి తిరగల్పి తిరిగి తీసుకొచ్చేందుకు. దాన్ని అతను ఓ యిద్దరు చిన్నారి అనాధులనుంచి కాజేశాడు.”

“వేనూ నీతో రావచ్చా?”

“ఓ, దానికేం, అలాగేరా, నువ్వు నా గొంతుతిత్తిలో సరిగ్గా సరిపోతావు.”

కోడి పుంజు సరస్సులో నీటినంతనీ పీల్చేసి, మళ్ళీ తన దోవన బయల్దేరింది.

అది జారు భవనాన్ని చేరుకుని, అతని పడకగది కిటికీకింద జేరి, యిలా కుయ్యసాగింది:

“వేనో కోడి పుంజుని, అయితేనేం నాకు ఎర్ర జాబ్బు వుంది. క్రూరుడైన జారుకి అలాంటిదేమీ లేదు! ఓ యిద్దరు చిన్నారి పేద అనాధులనుంచి వాళ్ళ తిరగలిని కాజేసి, వాళ్ళ ఆకలితో అలమటిస్తూంటే తను దర్జాగా విందులు కుడుస్తున్నాడు.”

రాజుగారికి పట్టరాని కోపంవచ్చి, ఆ కోడిపుంజుని తరిమెయ్యమని తన భటులకి ఆజ్ఞాపించాడు. కాని ఆ కోడి పుంజు వాళ్ళకి దొరక్కుండా గెంతి, మళ్ళీ యిలా కూసింది:

“వేనో కోడి పుంజుని, అయితేనేం నాకు ఎర్ర జాబ్బు వుంది. క్రూరుడైన రాజుకి అలాంటిదేమీ లేదు! ఓ యిద్దరు చిన్నారి పేద అనాధులనుంచి వాళ్ళ తిరగలిని కాజేసి, వాళ్ళ ఆకలితో అలమటిస్తూంటే, తను దర్జాగా విందులు కుడుస్తున్నాడు.”

అప్పుడు ఆ కోడి పుంజుని పట్టుకుని గుర్రాలసాలలో వడేసి తన పొగరుబోతు గుర్రాలచేత తొక్కించి చంపమని తన భటులకు ఆ రాజు ఆజ్ఞాపించాడు. రాజభటులు ఆ కోడి పుంజును పట్టుకుని, దాన్ని గుర్రాలసాలలోకి విసిరేశారు. కాని కోడి పుంజు తన కుడిరెక్కకింద వున్న ఎలుగుబంటిని వదిలిపెట్టింది. ఆ ఎలుగుబంటి గుర్రాల్నింటిని వరసబెట్టి చంపేసింది.

మరుసటి రోజు ఉదయం రాజభటులు గుర్రాలసాల దగ్గరకి వచ్చి తలుపు తెరిచారు. కోడి పుంజు తుర్రున బయటికి ఎగిరివచ్చి, రాజుగారి పడకగది కిటికీకింద జేరి యిలా కూసింది:

“వేనో కోడి పుంజుని, అయితేనేం నాకు ఎర్ర జాబ్బు వుంది. క్రూరుడైన రాజుకి అలాంటిదేమీ లేదు! ఓ యిద్దరు చిన్నారి పేద అనాధులనుంచి వాళ్ళ తిరగలిని కాజేసి, వాళ్ళ ఆకలితో అలమటిస్తూంటే, తను దర్జాగా విందులు కుడుస్తున్నాడు.”

అది విన్న జారు మండిపడి, ఆ కోడి పుంజుని పట్టుకుని గొర్రెల కొట్టంలో వడేసి, పొగరుబోతు గొర్రె పొట్టేళ్ళచేత దాన్ని తొక్కించి చంపించమని తన భటులకి ఆజ్ఞాపించాడు.

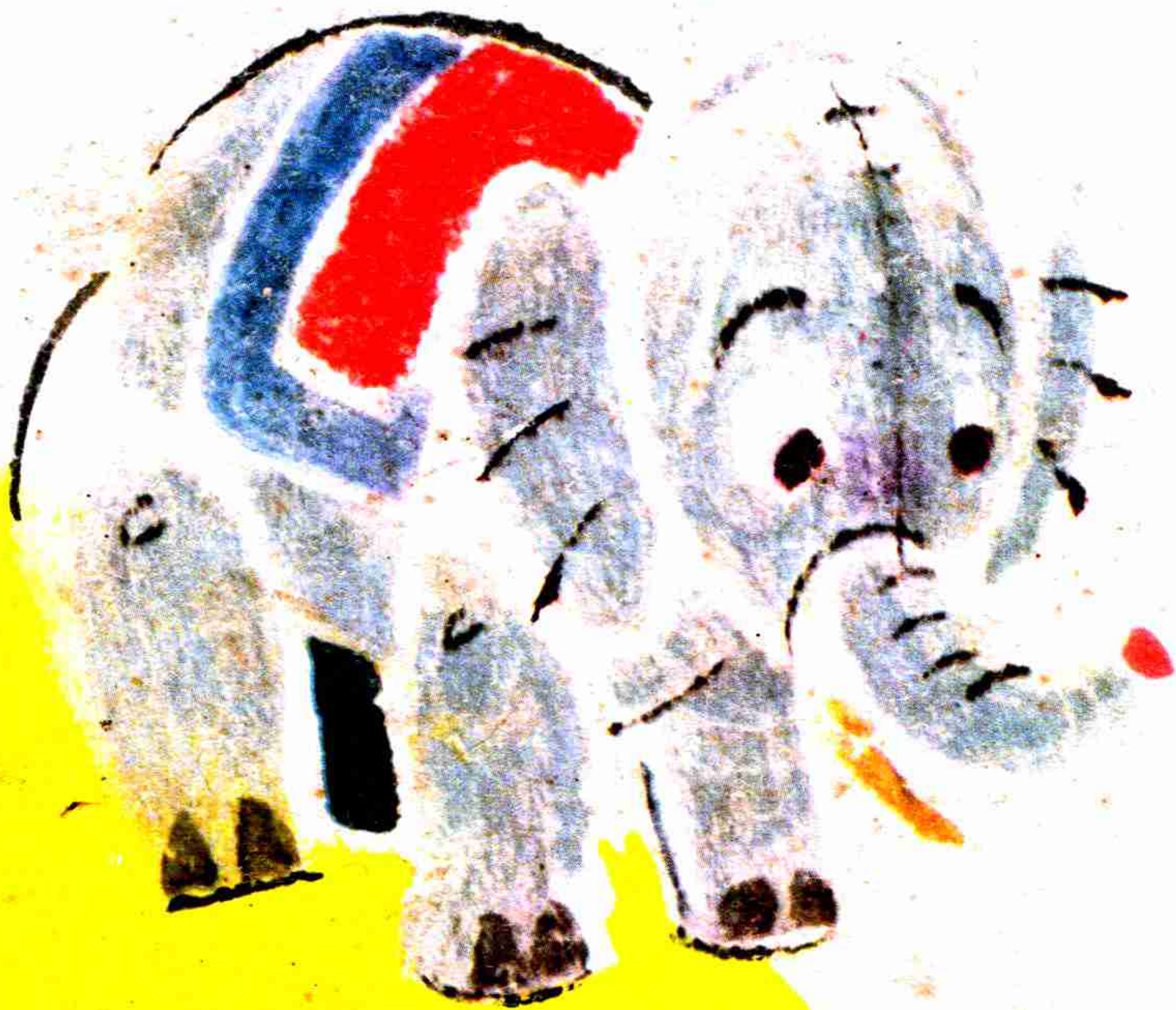
రాజభటులు అతను చెప్పినట్లే చేశారు, అయినా ఆ కోడి పుంజు భయపడలేదు. అది తన ఎడమ రెక్కకిందనుంచి తోడేలుని కొట్టంలో వదిలింది. ఆ తోడేలు కొట్టంలోని గొర్రెపొట్టేళ్ళన్నింటినీ చంపిపారేసింది.

చిత్రకారులు:

వి. లోసిన్

ఇ. మోనిన్

వి. పెర్తోవ్

అనువాదం: వుప్పల లక్ష్మణరావు

రెండవ ముద్రణ

A. БАРТО
ЕСТЬ ТАКИЕ МАЛЬЧИКИ

На языке телугу

“ప్రగతి” ప్రచురణాలయం

మాస్కో

సోవియట్ యూనియన్ లో ముద్రింపబడింది